

La normalitat

La mort és trista, però la mort de la mare ho era més encara

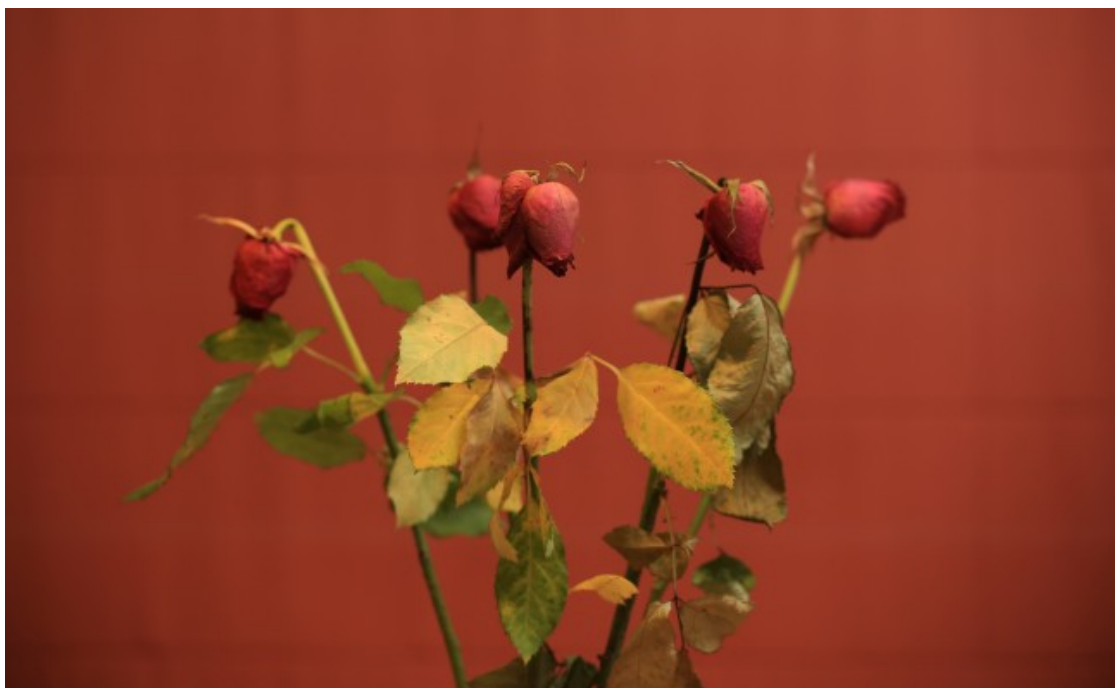

Foto: chrisjtse

Un dia la mare va morir i un altre dia el pare va tenir una altra dona, i ni el meu germà ni jo sabem quant de temps va passar, però creiem que poc. Els avis s'estimaven molt la mare i jo també, i és perquè la mare sempre era molt bona amb tothom, amb el pare i amb tothom, i quan va morir la gent estava molt trista perquè la mort és trista, però la mort de la mare ho era més encara, per la seva bondat, i no és que jo ho digui, que soc el seu fill, ho diu tothom i encara ho diuen, de tant en tant, sobretot quan fa anys de la mort. Els avis sempre hi van, al cementiri, quan fa anys de la mort, i van allà i es veu que hi porten flors i l'àvia diu que de vegades parla amb ella però que ho fa sense voler, se li escapen les paraules, però també diu que mai no ha contestat, i la mare no és una mal educada, així que deu ser que allò dels fantasmes i de parlar des de la mort és ben bé una mentida.

Aquest any quan feia anys que la mare havia mort, els avis van trucar i van dir que si els volíem acompanyar, i el pare ens ho va dir al meu germà i a mi i nosaltres vam dir que sí, i jo particularment vaig dir que sí perquè també volia parlar amb la mare, les flors m'eren més igual, perquè si no les pot veure, per a qui les duem?, per als vius que hi passen?, però volia veure el cementiri i intentar parlar amb la mare, i el pare em va dir, no contestarà, i vaig dir que no era tan important que ella contestés, que el més important era parlar jo, i va dir, llavors sí, i vam anar-hi tots quatre, amb la dona nova, i vam passar el cap de setmana a casa dels avis, que és una casa gran amb un jardí i amb dos gossos que van per allà tot el dia, que no són dels avis però com que els avis els hi donen menjar, sempre ronden per allà, a mi els gossos no m'agraden gaire, però l'àvia em va dir que la mare sempre els hi donava menjar i per això sempre ronden per allà, i com que va morir, ara l'àvia pensa que potser la mare és un d'aquells gossos, i per això segueix

alimentant-los, i jo vaig fer el mateix, i vaig intentar donar-li xocolata a un, perquè em va semblar que tenia els ulls de la mare i a la mare li agradava molt la xocolata, però no en va voler i potser era l'altre gos, la mare.

El diumenge al matí, ben d'hora, el pare ens va despertar al meu germà i a mi, i vam pujar al cotxe els cinc, vull dir: els avis, el pare, el meu germà i jo, i la dona no va venir i vaig preguntar per què no venia al cementiri, però ningú no em va contestar, i llavors vaig entendre que hi anàvem d'amagat, sense que ella ho sabés, i em vaig sentir una mica malament perquè la mare sempre deia que no havíem de dir mentides, però ara la mare és un gos o no res, i no pot renyar-me quan dic una mentida. Vam anar tots cinc al cementiri i el pare va plorar tant que pensava que s'havia fet mal, però va dir que no, estic bé va dir, i no ho semblava però no vaig fer més preguntes. Quan vam pujar al cotxe, l'àvia va dir, i ara quan arribem a casa direm que hem anat a fer un tomb, i el meu germà i jo vam fer que sí amb el cap, però la dona no és tan tonta com el pare es pensa, i quan estàvem arribant a casa dels avis, ja la veiem a la porta, de peu, esperant, i per com posava el cos vaig endevinar que sabia perfectament d'on veníem, i quan vam baixar del cotxe, tot era silenci, i ella va dir, ¿us sembla normal?, i a mi tot em semblava normal menys que la mare fos un gos.